

unum erunt. Nam si illa sex tantum, in illo, unum essent, deessent illi entia reliqua. At carens reliquis omnibus, quo modo vel absolutum, vel perfectum, vel sufficiens, vel bonum esse posset? Atque hæc irrefragabilis est ratio, quia absolutissimum, et perfectissimum, et sufficientissimum est, nihil ei deest, materia cum nulla est. Omnibus ergo affluit. Ergo in se habet omnia. Ergo hyparxis eius sunt ipsa omnia. Et quia simplicissimam etiam est, et unum: hæc omnia quæ hyparxin ei faciunt, unum in eo erunt, uno suo, una sua hyparxi, in unum coarctata, in unum redacta, non quidem vi ulla, sed sponte suæ naturæ, quæ vi, res reliquas omnes et cohibet, et eas supereminet. Cum ergo in uno, omnia entia sint uniter, atque indiscrete, cognomina illa sex, apud nos ei sunt adinventata, unum, simplex, absolutum, perfectum, sufficiens, bonum. Sed extrema duo præcipue ei remanserunt, unum, bonum. Unum quidem, quia simplicissimum, et absolutissimum. Bonum autem, quia perfectissimum, et sufficientissimum. Et bonum, quia plenum sui, quia plenum omnium, quia plenum sibi, quia plenum omnibus. Unum etiam, quia unum sibi et omnibus, quia unum omnia. Quia unum omnibus. Quia omnia in uno, uniter, una. Quia omnia, uno una. Quia omnia in uno, una sibi, una omnibus, sed hoc ipsum, in uno esse omnia, alia quoque demonstramus methodo.

Ante quam entia sient, unum, ubi nam erat? Non enim erat, nihil, quod est ostensum. Si unum, nihil non erat. Unum ergo erat. Si unum erat, erat ergo. Si erat, ubi nam erat? Vel inter entia? Vel inter non entia? Si inter non entia dicamus, in nihilo ergo erat? Namque non ens, nihilum est. Et nihilum est non ens. Unum ergo, a nihilo circumdabatur a nihilo terminabatur? Si e contra dicamus, unum inter entia fuisse, quo modo id vel concipimus, si entia nondum erant? Ergo erat, iterum in nihilo? Nullibi ergo erat, et tamen erat. Hac ingrediamur necessaria divisione. Vel unum erat in entibus, vel entia, nondum entia, erant in uno. Vel nec entia in uno; nec unum in entibus. Unum quidem in entibus non erat: nondum enim erant. Neque entia erant in uno, nondum enim erant. Ergo neque ipsum in illis, namque illa in ipso. Unde ergo entia prodierunt? E nihilo? At e nihilo nihil fit. Ergo a se ipsis, et e se ipsis prodierunt? At contrarium est iam demonstratum. Et præter hoc, Prodire, actio est. Actio venit a viribus. Vires ab essentia. Erant ergo, antequam essent? Et qua ratione, vel concipi mente potest, entia a se, et e se ipsis prodierunt, si non erant. Reliquum ergo est, quia neque a nihilo, neque a se ipsis entia prodierunt, omnia in uno fuisse, et ex ipso prodierunt. In uno quidem erant, per se, et sui natura, nondum entia. At quatenus erant in uno, iam entia erant. Per unum enim entia omnia sunt, quod sunt. At, erant in uno, omnia, vel aliqua? Si dicamus aliqua, hæc unde nam prodierunt? Vel a se, vel a nihilo? At hoc absurdum, idem quod superius. Ergo in eo erant omnia. Entia ne, an etiam non entia? Utraque respondet Hermes: Ἔστιν αὐτὸς καὶ τὰ ὄντα, καὶ τὰ μὴ ὄντα, τὰ μὴ γὰρ ὄντα ἐφανέρωσε, τὰ δὲ μὴ ὄντα, ἔχει ἐν ἑαυτῷ.

“Est ipse, et entia, et non entia. Entia quidem fecit manifesta; non entia vero habet in se ipso.”

Vocat enim ea quæ non sunt, inquit Apostolus, tamquam ea quæ sunt.

Omnia ergo entia in se, unum continebat, antequam entia extra eum prodirent. Cumque omnia contineret, non dissipabatur, aut spargebatur in ea. Sed unum remanens, ea omnia habuit, et ab eis non est habitum. Ea quoque etiam num habet, et ab eis non habetur. Et cum ea habeat, et non habeatur, nullum ipsorum entium est, in quo ipsum non sit. Nam si alicubi non sit, omnia non habet. Et si non sit ubique aliquid ipsum continet, ut nequeat esse ubique. Si id, ipsum continet, etiam ipsum terminat. Atque ita, quod minus est infinito, infinitum terminabit. Et ipsum finitum faciet, et infinitum ergo a se, et finitum ab alio efficietur. Hoc vero impossibile est. At si verum est, ipsum esse ubique, falsum fuerit, ipsum esse tantum alicubi. Falsum fuerit, ipsum esse nullibi. Si ergo nullibi non est, a nullo abest. Si a nullo abest, erit ubique, et in entibus, et in non entibus. Et ubicumque sit, erit in se ipso, et omnia in ipso. Igitur, neque ipsum abest ab aliis neque ipsum est in aliis, neque ab